

ESCAPADES

ONNO VAN GELDER JR.



INKIJKEXEMPLAAR

ESCAPADES

ONNO VAN GELDER JR.

© 2021 Onno van Gelder Jr.
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Hilde Orye
Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio
Illustraties: Hilde Orye

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio | Probeeld
Binnenwerk illustraties Hilde Orye
Eindredactie: Inanna van den Berg

ISBN 978 94 93210 54 7
NUR 303

© 2021 Ambilicious, uitgever van verhalen
www.ambilicious.nl

ESCAPADES

Ambilicious Breda | Kalmthout

INHOUDSOPGAVE

Bruno	9
Heleen	29
Marie Ange	61
Victor	87
Addendum	125

*Shall I compare thee to a summer's day?
Thou art more lovely and more temperate:
Rough winds do shake the darling buds of May,
And summer's lease hath all too short a date:*

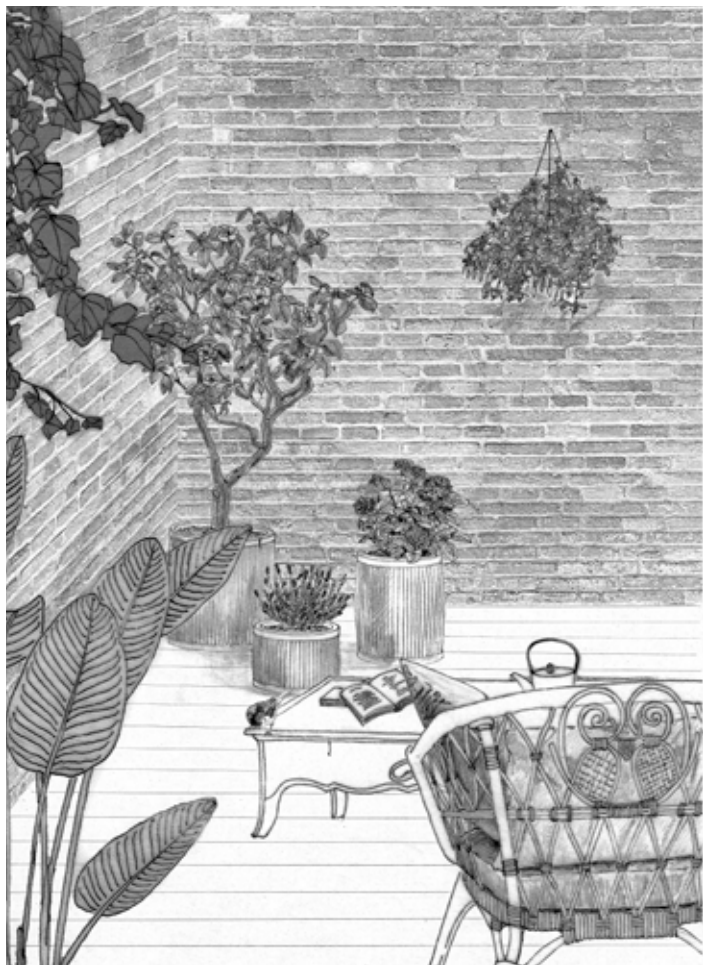
*Sometime too hot the eye of heaven shines,
And often is his gold complexion dimm'd:
And every fair from fair sometime declines,
By chance, or nature's changing course untrimm'd;*

*But thy eternal summer shall not fade,
Nor lose possession of that fair thou ow'st,
Nor shall death brag thou wander'st in his shade,
When in eternal lines to time thou grow'st;*

*So long as men can breathe, or eyes can see,
So long lives this, and this gives life to thee.*

*William Shakespeare
sonnet 18*

Bruno



Hij snakte naar enkele fikse regenbuien. Om de meeuwenpoep van zijn terras weg te spoelen, verduidelijkte hij vlug. We keken samen door het raam dat op kiepstand stond. De bangkirai liet inderdaad na zes weken droogte niet veel meer van zijn natuurlijke kleur zien. Nog niet eens mei en al code rood; terrassen schoonmaken, planten water geven, het mocht allemaal niet meer.

Hij wist het wel, Jean was altijd van alles op de hoogte geweest. Een zeer erudiet man, en niet enkel wat zijn vroeger vakgebied, de financiële sector, betrof. Zijn tweeënnegentig levensjaren beletten hem niet de krant te lezen. Noch op papier, noch digitaal. Wel op de tablet, had hij gezegd, want daarop kon hij het allemaal wat groter zien dan op zijn smartphone. Zijn ogen waren niet meer van de beste, voegde hij er kleintjes aan toe.

Ik ben zelf pas vijfenzestig en mijn tweede cataractoperatie staat reeds gepland. Nu ja, als diabetespatiënt ben ik daar natuurlijk gevoeliger voor. Maar goed, we zaten in de keuken bij Jean, voor het raam.

‘Kijk, daar heb je Bruno.’ Hij knikte heel voorzichtig met zijn kale hoofd richting terras. Zijn blik ontspande. De wenkbrauwen, steeds gevangen in een bedenkelijke frons op zijn rechte voorhoofd, gingen een beetje uiteen; twee plukjes witgrijze haren. Een kleine lach trok zijn mondhoeken onder de haviksneus wat omhoog. Een markante kop, met uitgesproken jukbeenderen die je niet gauw vergeet.

Ik was verbaasd, ik dacht dat we alleen waren. Omdat ik niemand kon zien van waar ik zat, stond ik op. De stoelpoten krasten over de oude tegelvloer.

‘Ah, nu heb je hem weggejaagd. Altijd zo geweldig met je bewegingen.’

Ik zakte bijna door de grond van schaamte. Vooral dan door de manier waarop hij het gezegd had: als een vader die zijn zoon betrapte op iets stiekems. Meestal heb ik op alles en nog wat wel een antwoord klaar, die keer bleef mijn nogal vlotte bek dicht. Vanwege het ontzag dat ik voor de man had en dat alleen maar was gegroeid sedert ik bij hem thuis op werkbezoek ging.

In dat jaar, 2018, was ik secretaris van de toneelvereniging waar hij nog steeds actief voorzitter van was en ik had me laten meeslepen door zijn enthousiasme. Eigenlijk wilde ik er al een tijdje mee ophouden. Maar de productie voor het volgende seizoen zou iets speciaals worden, een viering voor het gouden jubileum met veel spektakel, decors en mooie kostuums. We zouden een paar keer bij hem thuis afspreken om de vergaderingen met het voltallige bestuur voor te bereiden.

‘Hij komt terug. Doet hij altijd. Vrrrrt.’ Zijn linkerhand danste omhoog op de klanken van de r.

‘Ja ... Goed. Maar dat ... eh?’

‘Wel, ik probeer al heel lang het geluid van zijn vleugels na te doen wanneer hij wegvliegt. Dichter dan een kort en krachtig vrrrrt kom ik niet.’

Hij vertelde me dat hij vaak in de rotanzetel bij de cameliastruik zat, al vroeg in het voorjaar en tot laat in het najaar. Omdat zijn terras bijna volledig omringd was door hogere gebouwen was het er heel vaak windstil.

Met een warme deken over zijn benen, een extra trui en dikke sjaal om zijn hals profiteerde hij van de buitenlucht. Zijn hoofd tegen de hoge rugleuning, zijn voeten op het

bijhorend voetenbankje. En dan kwamen de vogeltjes, die hij lokte met zaad dat hij in een vogelbadje strooide. Niet meer op de planken. Overgebleven zaadjes begonnen soms te kiemen tussen de reetjes van de bangkirai. Dat wilde hij niet. Zo kon hij daar minutenlang stil zitten, genieten van de kleine wezentjes die geen schrik van hem hadden en naar hartenlust zaadjes pikten. Het beeld deed me, hoewel het verhaal er geen uitstaans mee had, onmiddellijk denken aan Thomas Manns boek 'Dood in Venetië'.

Ik knikte begrijpend, stond op en liep naar de Krups om een Nespresso voor ons te maken. Een Master Origin Ethiopia of Columbia, zolang het maar Arabica was. Jean was een fijnproever. In zijn proviandkast stonden enkel de beste merken. Wat ze niet in de winkels rondom hem verkochten liet hij aan huis leveren. Bovendien was hij ook nog anglofiel pur sang, maandelijks surfte hij op de webshop van Fortnum & Mason. '#Kooplokaal' was dan ook niet echt aan hem besteed. 'Moeten ze het maar in hun rekken zetten,' was zowat de enige uitleg die hij daar bars over gaf.

Beide kopjes met een flinke scheut room, een zonder suiker voor mij, hadden enige tijd op de gaskachel gestaan om op te warmen. 'Een goede koffie schenk je niet in een koude kop! Respectloos voor al die uren en maanden liefde die koffietelers en -branders aan hun vak besteden om ons het perfecte kopje zwarte goud te schenken.'

Misschien moet je hem dan es niet zo zoet drinken, had ik op een keer voorzichtig durven uiten. Ik kreeg het vlug terug. 'Koffie drink je zwart of wit, gezoet of niet. Daar zijn geen regels voor.'